

Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (andra avdelningen)

den 16 februari 2017*

”Gemenskapsformgivning — Ogiltighetsförfarande — Registrerade gemenskapsformgivning som återger termosifoner till radiatorer — Äldre formgivning — Invändning om rättsstridighet — Artikel 1d i förordning (EG) nr 216/96 — Artikel 41.1 i stadgan om de grundläggande rättigheterna — Principen om opartiskhet — Överklagandenämndens sammansättning — Ogiltighetsgrund — Avsaknad av särprägel — Artikel 6 och artikel 25.1 b i förordning (EG) nr 6/2002 — EUIPO:s verkställighet av en dom om ogiltigförklaring av en överklagandenämnds beslut — Mättat konstnärligt utrymme — Bedömningsdatum”

I de förenade målen T-828/14 och T-829/14,

Antrax It Srl, Resana (Italien), företrätt av advokaten L. Gazzola,

sökande,

mot

Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO), inledningsvis företräd av P. Bullock, därefter av L. Rampini och S. Di Natale, båda i egenskap av ombud,

svarande,

motpart i förfarandet vid EUIPO:s överklagandenämnd, som intervenerat vid tribunalen,

Vasco Group NV, tidigare Vasco Group BVBA, Dilsen (Belgien), företräd av advokaten J. Haber,

angående talan som väckts i två mål mot beslut som meddelades av EUIPO:s tredje överklagandenämnd den 10 oktober 2014 (ärendena R 1272/2013-3 och R 1273/2013-3) om ogiltighetsförfaranden mellan Vasco Group och Antrax It,

meddelar

TRIBUNALEN (andra avdelningen)

sammansatt av tillförordnade avdelningsordföranden S. Gervasoni och domarna L. Madise och Z. Csehi (referent),

justitiesekreterare: handläggaren A. Lamote,

med beaktande av ansökningarna som inkom till tribunalens kansli den 29 september 2014,

med beaktande av EUIPO:s svarsinlägga som inkom till tribunalens kansli den 18 mars 2015,

* Rättegångsspråk: italienska.

med beaktande av intervenientens svarsinlägga som inkom till tribunalens kansli den 7 april 2015,

med beaktande av replikerna som inkom till tribunalens kansli den 8 juni 2015,

med beaktande av beslutet av den 5 augusti 2016 om förening av målen T-828/14 och T-829/14 såvitt avser det muntliga förfarandet och den slutliga domen,

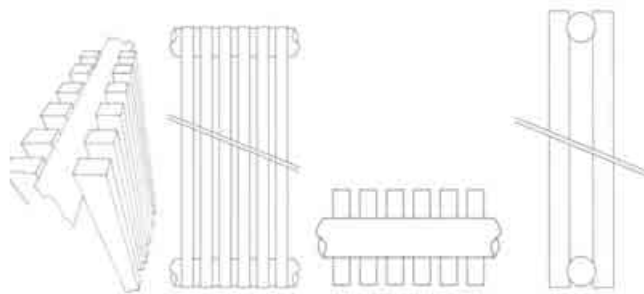
efter förhandlingen den 4 oktober 2016,

följande

Dom

Bakgrund till tvisten

- 1 Sökanden, Antrax It Srl, är innehavare av två gemenskapsformgivningar som har registrerats under numren 000593959-0001 och nr 000593959-0002. Registreringsansökningarna lämnades in till Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO) den 25 september 2001 i enlighet med rådets förordning (EG) nr 6/2002 av den 12 december 2001 om gemenskapsformgivning (EGT L 3, 2002, s. 1) och offentliggjordes i *Tidningen om gemenskapsformgivningar* den 21 november 2006.
- 2 Formgivningarna återges på följande sätt:
  - formgivning nr 000593959-0001 (mål T-828/14):

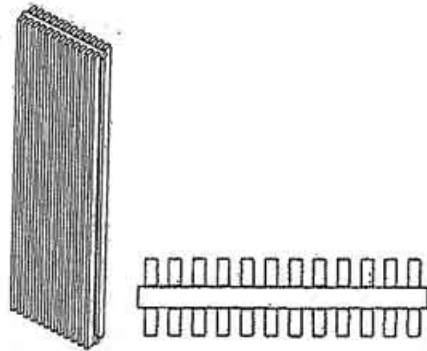
- formgivning nr 000593959-0002 (mål T-829/14):

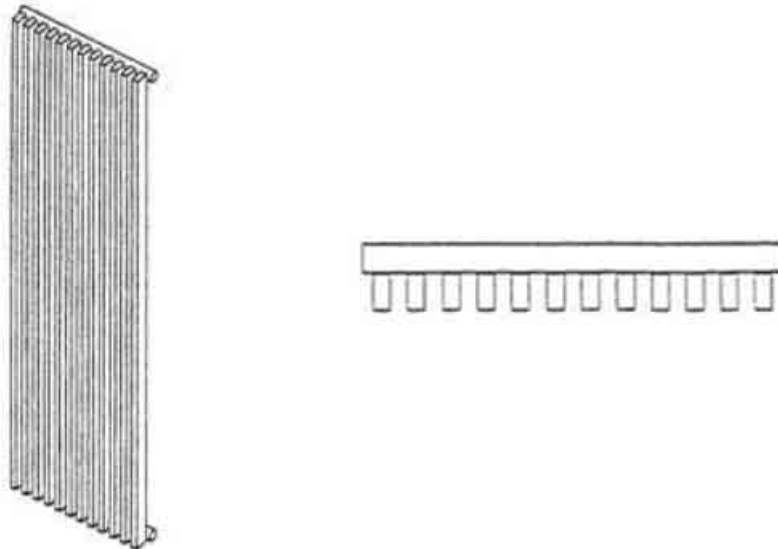
- 3 Formgivningarna var enligt registreringsansökningarna avsedda att tillämpas på termosifoner (modelli

di termosifoni) avsedda att tillämpas på radiatorer i klass 23.03 i den mening som avses i Locarnoöverenskommelsen om upprättande av en internationell klassificering för mönster av den 8 oktober 1968, i dess ändrade lydelse.

- 4 Den 16 april 2008 ansökte intervenienten, ett bolag som senare efterträtts av Vasco Group NV, vid EUIPO om ogiltigförklaring av dessa formgivningarna i enlighet med artikel 52 i förordning nr 6/2002. Till stöd för ansökningarna anförde intervenienten de tyska formgivningarna nr 4 och 5 i gemensam registrering nr 40110481.8, som publicerades den 10 september 2002 och sedan utvidgades till Frankrike, Italien och Beneluxländerna som internationell formgivning med referens DM/060899.
- 5 De äldre formgivningarna återges på följande sätt:
  - äldre formgivning nr 5 (motstående registrering nr 000593959-0001, motsvarande mål T-828/14):

- äldre formgivning nr 4 (motstående registrering nr 000593959-0002, motsvarande mål T-829/14):

- 6 Som stöd för ansökningarna om ogiltigförklaringar anfördes den grund som avses i artikel 25.1 b i förordning nr 6/2002, att de omstridda formgivningarna inte uppfyllde skyddskraven i artiklarna 4–9 i nämnda förordning.

- 7 Genom beslut av den 30 september 2009 förklarade annulleringsenheten de omstridda formgivningarna ogiltiga på grund av att de inte var nya i den mening som avses i artikel 5 i förordning nr 6/2002.
- 8 Den 27 november 2009 överklagade sökanden annulleringsenhetens beslut till EUIPO enligt artiklarna 55–60 i förordning nr 6/2002.
- 9 Genom beslut av den 2 november 2010 (ärendena R 1451/2009-3 och R 1452/2009-3) upphävde EUIPO:s tredje överklagandenämnd annulleringsenhetens beslut med hänsyn till att ogiltighetsgrunden att formgivningarna inte kunde betraktas som nya var bristfälligt motiverad. Överklagandenämnden förklarade ändå de omstridda formgivningarna ogiltiga på grund av att de saknade särprägel, i den mening som avses i artikel 6 i förordning nr 6/2002.
- 10 Sökanden överklagade dessa beslut vid tribunalen den 11 februari 2011.
- 11 Genom dom av den 13 november 2012, Antrax It/harmoniseringskontoret – THC (radiatorer) (T-83/11 och T-84/11, nedan kallad domen av den 13 november 2012, EU:T:2012:592), ogiltigförklarade tribunalen besluten av den 2 november 2010 av det skälet att sökandens argument avseende mättnad i referensbranschen inte hade prövats av överklagandenämnden. Tribunalen underströk i detta avseende att ett eventuellt mättat konstnärligt utrymme, genom den påstådda förekomsten av andra formgivningar av termosifonmodeller eller radiatorer vilkas huvudsakliga kännetecken var desamma som de ifrågavarande formgivningarnas, var relevant genom att det kunde medföra att den kunniga användaren lättare kunde uppfatta skillnader mellan de olika formgivningarnas inre proportioner. Följaktligen ogiltigförklarade tribunalen besluten av den 2 november 2010 på grund av att de saknade motivering på frågan om mättnad av det konstnärliga utrymmet.
- 12 Ärendena återförvisades till EUIPO efter domen av den 13 november 2012 (T-83/11 och T-84/11, EU:T:2012:592), och tilldelades de nya referenserna R 1272/2013-3 och R 1273/2013-3. Ärendena tilldelades EUIPO:s tredje överklagandenämnd.
- 13 Den tredje överklagandenämndens föredragande i de båda ärenden som anges ovan i punkt 12 anmodade parterna den 13 februari 2014 att inom en månad inkomma med inlagor och uppgifter som kan styrka en eventuell mättnad i referensbranschen och vad gäller en kunnig användares helhetsintryck av de aktuella formgivningarna.
- 14 Sökanden inkom med synpunkter och bevisning den 12 mars 2014. Intervenienten inkom med sina synpunkter samma dag.
- 15 Genom beslut av den 10 oktober 2014 (nedan kallade de angripna besluten) ogillade tredje överklagandenämnden överklagandena och ogiltigförklarade de omstridda formgivningarna.
- 16 Överklagandenämnden ansåg sig tvungen att i enlighet med artikel 61.6 i förordning nr 6/2002 uttala sig om frågan om mättnad i referensbranschen, i den mån tribunalen i domen av den 13 november 2012 (T-83/11 och T-84/11, EU:T:2012:592) ansåg att frågan om det konstnärliga utrymmet var mättat, vilket kunde innebära att en kunnig användare lättare kunde uppfatta skillnader mellan de olika formgivningarnas inre proportioner, inte hade prövats ordentligt i de ogiltigförklarade besluten. Överklagandenämnden ansåg att den var tvungen att på grundval av bevisning och argument som parterna lagt fram avgöra om referensbranschen var mättad till följd av att det fanns många andra formgivningar med samma allmänna egenskaper som de aktuella formgivningarna (punkterna 14, 17–19 och 25 i de angripna besluten). Överklagandenämnden underströk att föremålet för denna bedömning i det aktuella fallet specifikt skulle vara termosifonbranschen, inte värmeutrustningsbranschen (punkt 29 i de angripna besluten).

- 17 Överklagandenämnden ansåg att den part som hade åberopat en mättnad av det konstnärliga utrymmet var tvungen att lägga fram en tydlig, detaljerad, sammanhängande och aktuell bevisning (punkterna 36, 41 och 50 i de angripna besluten). Överklagandenämnden konstaterade att den bevisning som sökanden lagt fram för att styrka att referensbranschen var mättad inte var uttömmande, att den var av dålig kvalitet och borde ha varit mer sammanhängande och mer detaljerad. Överklagandenämnden underströk dessutom att katalogerna i bilaga till sökandens yttrande av den 12 mars 2014 saknade datumangivelse eller, när datum var angivet, avsåg åren 2004 och 2006 (punkterna 41–46 i de angripna besluten).
- 18 Beträffande jämförelsen mellan de motstående formgivningarna ansåg överklagandenämnden att likheterna i termosifonernas och radiatorrörens form och de sammanhållande delarna vägde tyngre än de minimala skillnaderna i fråga om djup eller interna proportioner, avstånd mellan rören och antalet rör, vilka behövde prövas närmare (punkterna 52–62 i de angripna besluten). Av detta drog överklagandenämnden slutsatsen att de omstridda formgivningarna inte hade någon specifik särprägel i den mening som avses i artikel 6 i förordning nr 6/2002, i den mån de inte framkallade något annat helhetsintryck hos en kunnig användare än de äldre formgivningarnas form och utseende (punkt 64 i de angripna besluten).

Parternas yrkanden

- 19 Sökanden har yrkat att tribunalen ska
- ogiltigförklara de angripna besluten,
  - följaktligen förklara de omstridda formgivningarna giltiga utan att återförvisa ärendena till EUIPO,
  - ”slå fast att det föreligger en konflikt mellan artikel 1d i förordning nr 216/96 och artikel 41 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna”, och
  - förplikta EUIPO och intervenienten att solidariskt ersätta rättegångskostnaderna och förplikta intervenienten att ersätta kostnaderna för förfarandet vid EUIPO.
- 20 EUIPO har yrkat att tribunalen ska
- ogilla talan i båda målen, och
  - förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.
- 21 Intervenienten har yrkat att tribunalen ska
- ogilla talan och förklara de omstridda formgivningarna ogiltiga, och
  - förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna, inbegripet kostnaderna för förfarandet vid EUIPO.

Rättslig bedömning

- 22 Sökanden har anfört fyra grunder till stöd för talan om ogiltigförklaring. Den första grunden avser ett åsidosättande av överklagandenämndens skyldighet att iaktta opartiskhet mot bakgrund av artikel 41.1 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan) och ett åsidosättande av kommissionens förordning (EG) nr 216/96 av den 5 februari 1996 om processordningen för överklagningsnämnderna vid Byrån för harmonisering inom den inre marknaden

(varumärken och mönster) (EGT L 28, 1996, s. 11), i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 2082/2004 av den 6 december 2004 (EUT L 360, 2004, s. 8). Den andra grunden avser ett åsidosättande av artikel 6 och artikel 61.6 i förordning nr 6/2002. Den tredje grunden har anförts i andra hand och avser ett åsidosättande av artikel 6 och artikel 63.1 i nämnda förordning samt av principerna om skydd för berättigade förväntningar, god förvaltningssed och likabehandling. Den fjärde grunden har anförts i tredje hand och avser ett åsidosättande av artikel 6 och artikel 62 första meningen i samma förordning om motiveringsskyldigheten.

- 23 Vid förhandlingen anförde sökanden en grund avseende EUIPO:s åsidosättande av skyldigheten att behandla ett ärende inom skälig tid.
- 24 Enligt artikel 84.1 i tribunalens rättegångsregler får nya grunder inte åberopas under rättegången, såvida de inte föranleds av rättsliga eller faktiska omständigheter som framkommit först under förfarandet. En grund som innebär en utvidgning av en grund som direkt eller indirekt redan har anförts i den första ansökan och som har nära anknytning till den tidigare anförda grunden måste däremot kunna tas upp till prövning (se dom av den 30 maj 2013, Moselland/harmoniseringskontoret – Renta Siete (DIVINUS), T-214/10, ej publicerad, EU:T:2013:280, punkt 69 och där angiven rättspraxis). I det nu aktuella fallet har sökanden medgett vid tribunalen att grunden avseende ett åsidosättande av skyldigheten att behandla ett ärende inom skälig tid inte ingick i ansökan, i vilken endast artikel 41 i stadgan berördes för att ett åsidosättande av överklagandenämndens skyldighet att iaktta opartiskhet skulle kunna göras gällande.
- 25 Därmed kan grunden avseende EUIPO:s åsidosättande av skyldigheten att behandla ett ärende inom skälig tid inte prövas, såsom EUIPO har gjort gällande.

Den första grunden, avseende ett åsidosättande av artikel 41 i stadgan och av förordning nr 216/96

- 26 Sökanden har gjort gällande att sökandens rätt att få sin sak prövad opartiskt i den mening som avses i artikel 41.1 i stadgan och förordning nr 216/96 har åsidosatts. Sökanden har genom samma grund även anfört en invändning om rättsstridighet mot artikel 1d i förordning nr 216/96.
- 27 Tribunalen anser att prövningen bör inledas med denna invändning om rättsstridighet.

Invändningen om rättsstridighet

- 28 Sökanden har yrkat att tribunalen ska pröva och fastställa att det föreligger en konflikt mellan artikel 1d i förordning nr 216/96 och artikel 41 i stadgan. Detta framförs i punkterna 19 och 20 i ansökningarna och i sökandens tredje yrkande.
- 29 EUIPO har gjort gällande att sökandens yrkande inte kan tas upp till prövning, eftersom det endast är domstolen, inte tribunalen, som är behörig att pröva detta.
- 30 Tribunalen erinrar först och främst om att en talan vid tribunalen mot överklagandenämndernas beslut enligt artikel 61.2 i förordning nr 6/2002 ”får grundas på bristande behörighet, åsidosättande av väsentliga formföreskrifter, åsidosättande av fördraget, av denna förordning eller av någon rättsregel som gäller deras tillämpning eller rörande maktmissbruk”. I det nu aktuella fallet följer det av sökandens ansökan i de båda målen att sökanden anser att överklagandenämnden tillämpat en bestämmelse som är rättsstridig, eftersom den är oförenlig med stadgan, som enligt artikel 6.1 FEUF har samma rättsliga värde som fördragen. Sökanden har således, utan att explicit hänföra sig till artikel 277 FEUF, anfört en invändning om rättsstridighet i den mening som avses i den artikeln, och

yrkat att tribunalen ska fastställa att artikel 1d i förordning nr 216/96 inte är tillämplig på den nu aktuella tvisten (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 12 juli 2001, Kik/harmoniseringskontoret, T-120/99, EU:T:2001:189, punkt 20).

- 31 I en tvist om en akt med allmän giltighet som antagits av någon av unionens institutioner eller byråer eller något av dess organ får parterna, enligt artikel 277 FEUF, med stöd av artikel 263 andra stycket inför Europeiska unionens domstol göra gällande att akten inte ska tillämpas. Artikel 277 FEUF är enligt fast rättspraxis uttryck för en allmän princip enligt vilken samtliga parter, i syfte att få ett beslut ogiltigförklarat som berör dem direkt och personligen, har rätt att ifrågasätta giltigheten av rättsakter som institutionerna tidigare antagit, vilka utgör rättslig grund för det ifrågasatta beslutet, om den ifrågavarande parten inte hade rätt att med stöd av artikel 263 FEUF väcka talan direkt mot dessa rättsakter, vars följder således berör parten utan att denne har haft möjlighet att begära en ogiltigförklaring (dom av den 6 mars 1979, Simmenthal/kommissionen, 92/78, EU:C:1979:53, punkt 39). Den omständigheten att en invändning om rättsstridighet inte uttryckligen omnämns i förordning nr 40/94 som en accessorisk möjlighet som enskilda kan utnyttja vid tribunalen när de yrkar att ett beslut fattat av en av EUIPO:s överklagandenämnder ska ogiltigförklaras eller ändras, hindrar således inte dessa från att framställa en sådan invändning inom ramen för en sådan talan. Denna rätt följer av den allmänna princip som anges ovan (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 12 juli 2001, Kik/harmoniseringskontoret, T-120/99, EU:T:2001:189, punkt 21).
- 32 Tribunalen påpekar att EUIPO:s resonemang, att enbart domstolen är behörig att förklara att rättsakter strider mot unionsrätten, egentligen är resultatet av att man blandat ihop detta med domstolens ensamrätt vid tolkningsfrågor som avser en giltighetsbedömning enligt artikel 267 andra stycket FEUF. I det nu aktuella fallet rör det sig inte om en fråga som en domstol i en medlemsstat ställt med anledning av ett nationellt mål.
- 33 EUIPO:s argument, att detta yrkande av sökanden inte kan tas upp till sakprövning, ska därmed underkännas.
- 34 I materiellt hänseende har sökanden gjort gällande att artikel 1d i förordning nr 216/96, i den del det i denna bestämmelse inte föreskrivs att överklagandenämndens sammansättning ska ändras om ett ärende till följd av en ogiltigförklaring av ett beslut återförvisas till den överklagandenämnd som tidigare prövade ärendet, strider mot skyldigheten om opartiskhet i artikel 41.1 i stadgan.
- 35 I artikel 41.1 i stadgan, om rätten till god förvaltning, föreskrivs att "[v]ar och en har rätt att få sina angelägenheter behandlade opartiskt, rättvist och inom skälig tid av unionens institutioner, organ och byråer".
- 36 Artikel 1d i förordning nr 216/96, i dess ändrade lydelse, har följande lydelse:
- "1. Om det till följd av ett beslut av domstolen som helt eller delvis ogiltigförklarar ett beslut av en överklagandenämnd eller stornämnden blir nödvändigt ... att ompröva ärendet i någon av överklagandenämnderna, skall presidiet bestämma om ärendet skall handläggas av den nämnd som fattade beslutet, av en annan nämnd eller av stornämnden.
2. Om ärendet underställs en annan nämnd, får inte någon av de ledamöter som fattade det ifrågasatta beslutet ingå. Denna bestämmelse är inte tillämplig om ärendet underställs stornämnden."
- 37 Av denna lydelse följer inte att presidiet, om ärendet underställs den nämnd som tidigare fattade det ogiltigförklarade beslutet, är skyldigt att sätta samman överklagandenämnden på ett sådant sätt att ingen av de ledamöter som fattade det tidigare beslutet ingår.

- 38 Tribunalen erinrar om att förfarandet vid EUIPO:s överklagandenämnd inte är ett domstolsförfarande utan ett administrativt förfarande (se dom av den 20 april 2005, Krüger/harmoniseringskontoret – Calpis (CALPICO), T-273/02, EU:T:2005:134, punkt 62 och där angiven rättspraxis).
- 39 Tribunalen har redan slagit fast att det inte finns någon rättsregel eller princip som förbjuder en förvaltning att ge samma medarbetare i uppgift att göra en förnyad prövning av ett ärende till verkställande av en dom i vilken beslutet ogiltigförklarats, och att det utifrån skyldigheten att förhålla sig opartisk inte kan uppställas någon allmän princip om att en administrativ eller rättslig myndighet skulle vara skyldig att hänvisa ett ärende till en annan myndighet eller ett annat organ som är sammansatt på annat sätt än myndigheten (se, för ett liknande resonemang, beträffande en förvaltningsmyndighets prövning av en situation, dom av den 11 juli 2007, Schneider Electric/kommissionen, T-351/03, EU:T:2007:212, punkterna 185–188 och där angiven praxis från Europadomstolen, och, beträffande en dömande sammansättning, dom av den 1 juli 2008, Chronopost och La Poste/UFEX m.fl., C-341/06 P och C-342/06 P, EU:C:2008:375, punkterna 51–60 och där angiven praxis från Europadomstolen).
- 40 Tribunalens slutsats blir därmed att myndighetens skyldighet att handlägga ett ärende opartiskt, i den mening som avses i artikel 41.1 i stadgan, inte åsidosätts om presidiet i enlighet med artikel 1d i förordning nr 2016/96 beslutar att ett ärende efter en ogiltigförklaring ska handläggas av samma överklagandenämnd som den som tidigare prövade ärendet, utan att vara skyldig att sätta samman denna överklagandenämnd på ett annat sätt.
- 41 Tribunalen ogillar därmed invändningen om rättsstridighet och följaktligen sökandens tredje yrkande.

Åsidosättandet av förordning nr 216/96 och överklagandenämndens skyldighet att handlägga ett ärende opartiskt

- 42 Genom den första grunden har sökanden även gjort gällande att sökandens rätt att få sin sak prövad opartiskt i den mening som avses i artikel 41.1 i stadgan har åsidosatts och att förordning nr 216/96 implicit har åsidosatts. Sökanden har gjort gällande att ärendena tilldelades samma överklagandenämnd och att i synnerhet en av ledamöterna i den överklagandenämnd som fattade de beslut som tribunalen ogiltigförklarade ingick i denna nämnd. Sökanden har även gjort gällande att de aktuella ärendena borde ha handlagts av en utvidgad nämnd, vilket var möjligt enligt EUIPO:s regler. Vidare har sökanden gjort gällande att överklagandenämnden i vart fall brast i subjektiv opartiskhet.
- 43 EUIPO och intervenienten har bestritt detta resonemang. EUIPO har understrukit att det enligt artikel 1d i förordning nr 216/96 är möjligt att låta samma överklagandenämnd, med delvis samma sammansättning, som fattade de ogiltigförklarade besluten handlägga ärendena, och att sökanden inte vid EUIPO ifrågasatte beslutet att låta samma överklagandenämnd handlägga ärendena. EUIPO har vidare understrukit att det endast är när ett ärende tilldelas en annan överklagandenämnd som denna ska vara sammansatt på ett sådant sätt att ingen av de ledamöter som deltog i det ogiltigförklarade beslutet ingår. Beträffande frågan om det var lämpligt att utse en stornämnd till följd av tribunalens ogiltigförklaring, har EUIPO gjort gällande att villkoren i artikel 1b.1 och 1b.2 i förordning nr 216/96 inte var uppfyllda i det aktuella fallet.
- 44 Tribunalen godtar inte kritiken avseende presidiets beslut att samma överklagandenämnd, bestående av en av ledamöterna i den överklagandenämnd som fattade de beslut som tribunalen ogiltigförklarade, skulle handlägga ärendena. I och med att presidiet beslutade att hänskjuta ärendena till samma överklagandenämnd, fanns det nämligen, enligt vad som framhålls ovan i punkterna 36 och 37, enligt lydelsen i förordning nr 216/96 ingen skyldighet att sätta samma denna överklagandenämnd på något annat vis. Det framgår för övrigt ovan i punkterna 38–40 att skyldigheten att handlägga ett ärende opartiskt, i den mening som avses i artikel 41.1 i stadgan, inte kan anses åsidosatt enbart på grund av att ärendena hänsköts till en enhet som delvis bestod av samma medarbetare som redan prövat dem.

- 45 Vad beträffar argumentet att presidiet borde ha hänskjutit ärendena till stornämnden erinrar tribunalen om vilka skäl som, mot bakgrund av förordning nr 216/96, motiverar att presidiet hänskjuter ett ärende till stornämnden.
- 46 Artikel 1b.3 i förordning nr 216/96 har följande lydelse: ”Ett ärende som handläggs av en överklagandenämnd får, på förslag av överklagandenämndernas direktör eller på begäran av en ledamot i presidiet, hänskjutas till stornämnden av presidiet, om det anser att det är motiverat med hänsyn till den juridiska svårighetsgraden, ärendets betydelse eller andra särskilda omständigheter, exempelvis om olika överklagandenämnder har meddelat motstridiga beslut i en rättsfråga som aktualiseras av ärendet.” I punkt 1 i samma artikel anges att en överklagandenämnd som handlägger ett ärende får hänskjuta det till stornämnden på samma villkor.
- 47 I det nu aktuella fallet framhåller tribunalen att presidiet enligt lydelsen i artikel 1b.3 och artikel 1d.1 i förordning nr 216/96 fritt kan bestämma om ett ärende ska hänskjutas till stornämnden och att sökanden, under alla omständigheter, inte har lagt fram några uppgifter som i det nu aktuella fallet kan styrka att villkoren i artikel 1b.3 och artikel 1c.1 i nämnda förordning för att motivera ett hänskjutande till stornämnden är uppfyllda. Sökanden har endast understrukit ”beslutets betydelse mot bakgrund av tribunalens synpunkter” och ”tvistens storlek på området”, utan att närmare förklara ärendets påstådda betydelse. Den omständigheten att domen av den 13 november 2012 (T-83/11 och T-84/11, EU:T:2012:592) innebar att besluten av den 2 november 2010 ogiltigförklarades på grund av bristfällig motivering avseende mättnaden av det konstnärliga utrymmet visar inte på någon juridisk svårighet, ärendets betydelse eller någon annan särskild omständighet som motiverar ett hänskjutande till stornämnden. Följaktligen, utan att det behöver prövas om den påstådda rättsstridigheten kan utgöra skäl att ogiltigförklara de angripna besluten, fanns det i vart fall inga skäl, i det nu aktuella fallet, att hänskjuta ärendena till stornämnden.
- 48 Beträffande argumentet att överklagandenämnden brast i subjektiv opartiskhet konstaterar tribunalen att sökanden inte har gjort gällande något argument avseende personlig partiskhet hos en eller flera av överklagandenämndens ledamöter.
- 49 Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den första grunden.

Den andra grunden, avseende ett åsidosättande av artikel 6 och artikel 61.6 i förordning nr 6/2002

- 50 Sökanden har anfört den andra grunden för att styrka att överklagandenämnden gjorde en oriktig bedömning av bevisningen avseende mättnad av det konstnärliga utrymmet och följaktligen av särprägel hos de omstridda formgivningarna i den mening som avses i artikel 6 i förordning nr 6/2002. Därigenom uppfyllde inte överklagandenämnden skyldigheten enligt artikel 61.6 i nämnda förordning, att ”vidta de åtgärder som krävs för att följa” domen av den 13 november 2012 (T-83/11 och T-84/11, EU:T:2012:592).
- 51 EUIPO och intervenienten har bestritt detta resonemang.
- 52 I artikel 6.1 b i förordning nr 6/2002 anges att särprägel hos en registrerad gemenskapsformgivning ska bedömas med hänsyn till det helhetsintryck som en kunnig användare får av formgivningen. En kunnig användares helhetsintryck ska skilja sig från det helhetsintryck en sådan användare får av en formgivning som har gjorts tillgänglig för allmänheten före den dag då en ansökan om registrering lämnades in eller, om prioritet åberopas, före den dag från vilken prioritet räknas. I artikel 6.2 i förordning nr 6/2002 anges att den grad av frihet som formgivaren haft vid utvecklingen av en formgivning ska beaktas vid prövningen av formgivningens särprägel.

- 53 Det följer av rättspraxis att en formgivningens särprägel är resultatet av att en kunnig användare får ett helhetsintryck av skillnad eller avsaknad av "déjà vu" i förhållande till äldre formgivningar, oavsett kvarvarande skillnader som, även om de är mer än obetydliga detaljer, inte är tillräckligt framträdande för att påverka nämnda helhetsintryck, med hänsyn tagen till skillnader som är tillräckligt framträdande för att skapa olika helhetsintryck (se dom av den 7 november 2013, Budziewska/harmoniseringskontoret – Puma (hoppande kattdjur), T-666/11, ej publicerad, EU:T:2013:584, punkt 29 och där angiven rättspraxis).
- 54 En formgivningens särprägel bör bedömas utifrån om det helhetsintryck som en kunnig användare får vid betraktande av formgivningen tydligt skiljer sig från det helhetsintryck samma användare får av den samlade mängden av redan befintliga formgivningar, med beaktande av arten av den produkt som formgivningen används för eller ingår i och i synnerhet den industrisektor dit den hör (skäl 14 i förordning nr 6/96) samt graden av formgivarens frihet att utveckla formgivningen, en eventuell mättnad av det konstnärliga utrymmet, vilken kan vara av den arten att göra en kunnig användare mer känslig för skillnaderna mellan jämförda formgivningar, samt sättet på vilket den aktuella varan används, i synnerhet utifrån de manipuleringar den normalt undergår vid detta tillfälle (se dom av den 7 november 2013, hoppande kattdjur, T-666/11, ej publicerad, EU:T:2013:584, punkt 31 och där angiven rättspraxis).
- 55 Mättnaden av det konstnärliga utrymmet, om denna mättnad inte kan anses begränsande för formgivarens frihet, kan vara av den arten att den, när den uppstår, gör användaren mer känslig för detaljskillnader mellan motstående formgivningar. Följaktligen kan en formgivning, till följd av att det konstnärliga utrymmet är mättat, ha en särprägel på grund av egenskaper som i avsaknad av en sådan mättnad inte skulle framkalla ett annat helhetsintryck hos en kunnig användare (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 mars 2014, Tubes Radiatori/harmoniseringskontoret – Antrax It (radiatorer), T-315/12, ej publicerad, EU:T:2014:115, punkt 87 och där angiven rättspraxis, och dom av den 29 oktober 2015, Roca Sanitario/harmoniseringskontoret – Villeroy & Boch (engreppsblandare), T-334/14, ej publicerad, EU:T:2015:817, punkt 83).
- 56 Vid bedömningen av en formgivningens särprägel ska hänsyn även tas till en kunnig användares synvinkel. Det följer av fast rättspraxis att en kunnig användare är särskilt uppmärksam och har viss kunskap om det äldre konstnärliga utrymmet, det vill säga den samlade mängd av redan befintliga formgivningar för den aktuella produkten som offentliggjorts vid tidpunkten för inlämnandet av ansökan för den omstridda formgivningen eller, i förekommande fall, vid tidpunkten för den återopade prioritet (dom av den 18 mars 2010, Grupo Promer Mon Graphic/harmoniseringskontoret – PepsiCo (återgivning av cirkelformad reklamartikel), T-9/07, EU:T:2010:96, punkt 62, dom av den 9 september 2011, Kwang Yang Motor/harmoniseringskontoret – Honda Giken Kogyo intern (förbränningsmotor), T-11/08, ej publicerad, EU:T:2011:447, punkt 23, och dom av den 6 juni 2013, Kastenholz/harmoniseringskontoret – Qwatchme (urtavlor), T-68/11, EU:T:2013:298, punkt 57).
- 57 I det nu aktuella fallet fastställde överklagandenämnden att en kunnig användare är en person som köper radiatorer för att installera dem i sin bostad och som utan att vara sakkunnig på området för industridesign (såsom skulle vara fallet med en arkitekt eller en inredningsarkitekt), känner till vad som finns på marknaden, vad som är moderiktigt och produktens grundläggande kännetecken. Överklagandenämnden fann mycket riktigt att denna definition bekräftades i punkt 41 och 42 i domen av den 13 november 2012 (T-83/11 och T-84/11, EU:T:2012:592). Definitionen har inte heller bestritts av parterna.
- 58 Överklagandenämnden tog även hänsyn till att formgivaren kunde välja bland många olika former på värmeelementens tvärsnitt och värmefördelare, eftersom det inte fanns några särskilda tekniska eller lagstadgade krav. Överklagandenämnden ansåg även mycket riktigt att bedömningen att formgivaren hade en obegränsad frihet i det nu aktuella fallet hade bekräftats i punkterna 46–52 i domen av den 13 november 2012 (T-83/11 och T-84/11, EU:T:2012:592).

- 59 Till stöd för den andra grunden, som avser överklagandenämndens oriktiga bedömning av bevisningen avseende mättnad av det konstnärliga utrymmet, har sökanden anfört två delgrunder. För det första har sökanden gjort gällande att överklagandenämnden gjorde en oriktig bedömning beträffande mättnaden av det konstnärliga utrymmet när den utgick från tidpunkten då de angripna besluten fattades, det vill säga i oktober 2014. Bedömningen borde ha avsett den tidpunkt då ansökan om registrering av de omstridda formgivningarna ingavs, det vill säga i september 2006. Överklagandenämnden drog således en felaktig slutsats då den fann att de uppgifter som sökanden lade fram, i bilaga till yttrandet av den 12 mars 2014, för att styrka att det konstnärliga utrymmet var mättat, vilken avsåg registreringsperioden (2004–2006), inte var ”aktuella”. Att denna oriktiga bedömning gjordes framgår även av användningen av presens i de angripna besluten och att överklagandenämnden flera gånger berörde den ”aktuella” situationen i referensbranschen.
- 60 EUIPO har bestritt att bedömningen av huruvida branschen var mättad avsåg tidpunkten för de angripna besluten. EUIPO anser för övrigt att även om så vore, i den mån den bevisning som lagts fram var otillräcklig för att styrka att branschen var mättad vid tidpunkten för de angripna besluten, är den i ännu högre grad otillräcklig även för att styrka att det konstnärliga utrymmet var mättat då ansökan om registrering av de omstridda formgivningarna ingavs, med hänsyn till att det vore ologiskt att anse att en tidigare mättad bransch sedan upphör att vara mättad.
- 61 Överklagandenämnden fann, inte minst med hänsyn till domen av den 13 november 2012 (T-83/11 och T-84/11, EU:T:2012:592), att i det nu aktuella fallet kunde begreppet mättnad i referensbranschen varken anföras eller på förhand fastställas på ett sådant summariskt sätt som ibland hade varit fallet tidigare. För att fastställa en viss formgivnings särprägel ansåg nämnden att det, med hänsyn till den viktiga och relevanta rättsliga principen om mättnad av det konstnärliga utrymmet, var nödvändigt att den part som åberopade en sådan mättnad, det vill säga sökanden, lade fram bevis som var tillräckligt klara, exakta och koherenta. I punkt 41 i de angripna besluten angav överklagandenämnden att dessa uppgifter även måste vara ”aktuella”. Nämnden erinrade om att den för detta ändamål hade fastställt en ny tidsfrist för att parterna skulle kunna lägga fram argument och bevisning på denna punkt. Nämnden ansåg i synnerhet att de handlingar som sökanden ingett i bilaga till yttrandet av den 12 mars 2014, det vill säga utdrag ur sökandens kataloger, utdrag ur en av intervenientens kataloger, utdrag ur fem kataloger från andra företag i branschen (Tubes, Tubor, The Radiator Company, Metalform och Rondra) och en jämförande bild av en radiator som tillverkats enligt en av de omstridda formgivningarna och en av de äldre formgivningarna, inte var uttömmande. Utdragen ur katalogerna visade endast ett fåtal radiatorer från enbart fem tillverkare. Hela produktsortimenten från dessa eller andra tillverkare redovisades inte. Överklagandenämnden noterade dessutom att några av återgivningarna av radiatorer var av mycket dålig kvalitet, vilket innebar att nämnden inte kunde göra en riktig bedömning av linjer och konturer. Nämnden beklagade att bilderna hade hämtats från kataloger och inte från registreringsansökningar avseende formgivningarna. Slutligen underströk överklagandenämnden, i punkt 46 i de angripna besluten, att katalogerna i fråga inte var daterade eller, när så var fallet, avsåg åren 2004 och 2006. Överklagandenämnden angav även att påståendet att referensbranschen hade en hög densitet borde ha styrkts genom mer koherent och exakt bevisning, exempelvis fler kataloger och dokumentation avseende produkter från ett stort antal konkurrerande företag, utlåtanden från bransch-kunniga, utlåtanden från tillverkar- och konsumentföreningar, kataloger och prislistor från ett stort antal återförsäljare i referensbranschen och, slutligen, enkäter och branschundersökningar utförda av utomstående bolag. Överklagandenämnden drog slutsatsen att den dokumentation som hade lagts fram inte var tillräcklig för att styrka att det konstnärliga utrymmet var mättat och, ännu mindre, för att avgöra om sökandens påstående att referensbranschen var mättad var riktigt. Överklagandenämnden tillade att vissa formgivningarna som återgavs i den bevisning som lagts fram till och med skiljde sig visuellt från andra exempel som sökanden hade lagt fram.
- 62 Överklagandenämnden ansåg, beträffande EUIPO:s äldre beslut med avseende på förekomsten av en mättnad i den aktuella branschen, inte minst beslut av den 17 april 2008 (ärende R 976/2007-3), i vilket samma överklagandenämnd angav att det var ”allmänt känt” att branschen för radiatorer

(radiatori per riscaldamento) var mättad, att dess äldre beslutspraxis endast var en tillräcklig indikation om den styrktes av dokumentation som otvetydigt visade ”det aktuella läget”, vilket inte var fallet i det nu aktuella ärendet.

63 Det följer av rättspraxis att det är då en ansökan om registrering av en omstridd formgivning inges som det i enlighet med artikel 6.1 i förordning nr 6/2002 ska prövas om formgivningen har särprägel och fastställas om det konstnärliga utrymmet är mättat (se, för ett liknande resonemang, dom av den 29 oktober 2015, Engreppsblendare, T-334/14, ej publicerad, EU:T:2015:817, punkt 87). Detta har för övrigt inte bestritts av EUIPO.

64 Tribunalen konstaterar att överklagandenämnden i det nu aktuella fallet valde fel tidpunkt för bedömningen av huruvida det konstnärliga utrymmet var mättat, precis som sökanden har gjort gällande. Överklagandenämnden fann, i punkt 46 i de angripna besluten, att de kataloger som sökanden hade lagt fram, när de var daterade, ”avsåg åren 2004 och 2006” (i den italienska versionen av de angripna besluten anges följande: ”Infine, occorre anche sottolineare che i cataloghi in questione sono non datati, o che quando presentano data, essi corrispondono agli anni 2004 e 2006”). Därigenom angav överklagandenämnden att dessa år inte var relevanta för nämndens bedömning av det konstnärliga utrymmets eventuella mättnad. Åtminstone 2006 års katalog avser emellertid det år då de omstridda formgivningarna registrerades, och således var den relevant för bedömningen av den eventuella mättnaden av det konstnärliga utrymmet. Tribunalen understryker för övrigt att överklagandenämnden i punkt 41 i de angripna besluten angav att ”med beaktande av att denna omständighet [det vill säga mättnaden av det konstnärliga utrymmet] var avgörande, [kunde] den inte fastställas genom presumtion. Den [skulle] prövas mot bakgrund av en samlad klar, exakt, koherent och aktuell bevisning”. Det visar att överklagandenämnden bedömde mättnaden av det konstnärliga utrymmet vid tidpunkten för de angripna besluten. Detta styrks genom punkt 49 i de angripna besluten, i vilken överklagandenämnden angav följande:

”[EUIPO:s] tidigare beslut från [år 2007 och 2008] avseende mättnaden i referensbranschen, vilka har åberopats av rättighetsinnehavaren, är inte en tillräcklig indikation om de inte styrks genom dokumentation som otvetydigt visar det aktuella läget ...”.

65 Uttrycket ”det aktuella läget” kan inte, i detta sammanhang, avse år 2006.

66 Mot ovanstående bakgrund konstaterar tribunalen således att överklagandenämnden bedömde mättnaden av det konstnärliga utrymmet vid fel tidpunkt. Tvärtemot vad EUIPO har anfört kan detta fel anses tillräckligt styrkt av de olika hänvisningarna till det aktuella läget enligt vad som anges ovan i punkt 64, den omständigheten att 2004 och 2006 års kataloger inte ansågs avse rätt period och användningen av presens i de relevanta punkterna i de angripna besluten.

67 Tribunalen underkänner dessutom EUIPO:s resonemang att branschen, i den mån överklagandenämnden ansåg att den inte var mättad då de angripna beslutet fattades, inte kunde vara mättad åtta år tidigare, eftersom det vore ologiskt att anse att en tidigare mättad bransch därefter upphört att vara mättad. Först och främst är det inte riktigt att överklagandenämnden i de angripna besluten ansåg att referensbranschen inte var mättad då de angripna besluten fattades. Överklagandenämnden ansåg helt enkelt att det inte var tillräckligt styrkt att det konstnärliga utrymmet var mättat då de angripna besluten fattades. Resonemang härrör endast från ett påstående som inte är styrkt. EUIPO har inte visat varför mättnaden av det konstnärliga utrymmet inte kan variera under åtta år.

68 Tribunalen konstaterar emellertid att de angripna besluten inte kan ogiltigförklaras till följd av överklagandenämndens oriktiga bedömning.

- 69 Överklagandenämnden gjorde visserligen en oriktig bedömning när den ansåg att 2004 och 2006 års kataloger inte hänförde sig till de år som var relevanta för bedömningen, men nämnden bemödade sig ändå att granska dem och drog slutsatsen att de inte var tillräckliga för att styrka att det konstnärliga utrymmet var mättat, på grund av andra materiella omständigheter. I punkt 40 de i angripna besluten påpekade nämnden att utdragen ur 2004 års kataloger (Tubor) och 2006 års kataloger (The Radiator Company) var otillräckliga till antalet modeller som presenterades. Nämnde påpekade även att de inte visade hela produktsortimentet från dessa tillverkare (två modeller i Tubors katalog, tre modeller i The Radiator Companys katalog) och att bilderna i 2006 års katalog från The Radiator Company (modellerna Volcano och Volcano Verticale) var av dålig kvalitet. När överklagandenämnden konstaterade att utdragen ur de aktuella katalogerna endast berörde fem tillverkare beaktade nämnden för övrigt även 2004 och 2006 års kataloger. Överklagandenämnden ansåg att bevisningen borde ha innehållit mer koherent och exakt bevisning, till exempel fler kataloger och dokumentation avseende produkter från ett stort antal konkurrerande företag, utlåtanden från bransch-kunniga, utlåtanden från tillverkar- och konsumentföreningar, kataloger och prislister från ett stort antal återförsäljare i referensbranschen och, slutligen, enkäter och branschundersökningar utförda av utomstående bolag. Nämnden konstaterade att sökanden endast hade lagt fram ett fåtal bilder hämtade ur fem kataloger från företag som tillverkade radiatorer. I punkt 44 i det angripna beslutet underströk överklagandenämnden att vissa formgivningar i katalogerna skiljde sig visuellt från andra exempel som lagts fram, i synnerhet vissa bilder i 2006 års katalog från The Radiator Company. Detta visade att dessa exempel inte var relevanta för att styrka att det fanns modeller som liknade de aktuella och, således, att det konstnärliga utrymmet var mättat. Nämndens överväganden, att de bevisen var otillräckliga till antalet och saknade relevans, är giltiga, däribland bedömningen av mätnaden av det konstnärliga utrymmet då ansökan om registrering av de omstridda formgivningarna ingavs.
- 70 Tribunalen konstaterar följaktligen, och slutgiltigt, att överklagandenämnden gjorde en riktig bedömning när den fann att bevisningen avseende den period som var relevant för bedömningen av mätnaden av det konstnärliga utrymmet (i synnerhet uppgifterna från 2006) var otillräcklig till antal, kvalitet och relevans.
- 71 Därmed ska den första delgrunden underkännas.
- 72 Genom den andra delgrunden har sökanden gjort gällande att överklagandenämnden underlät att beakta bevis avseende mätnaden på marknaden som sökanden hade lagt fram vid de tidigare förfarandena vid EUIPO, vilka ledde fram till besluten av den 2 november 2010.
- 73 Först och främst erinrar tribunalen om att föredraganden till följd av dom av den 13 november 2013 (T-83/11 och T-84/11, EU:T:2012:592) anmodade parterna att lägga fram alla bevis och synpunkter som de önskade framföra beträffande frågan om det konstnärliga utrymmet var mättat. Sökanden inkom med yttrande och bevis i denna fråga den 12 mars 2014. Dessa bevis, som bifogades sökandens yttrande av den 12 mars 2014, räknas upp i punkt 39 i de angripna besluten. Överklagandenämnden berörde även EUIPO:s tidigare beslutspraxis i denna fråga i punkterna 48–51 i de angripna besluten.
- 74 Tribunalen påpekar att de handlingar som uttryckligen anges i de angripna besluten inte är de enda som överklagandenämnden prövade, i den mån punkt 39 i de angripna besluten inleds med uttrycket ”i synnerhet”, vilket understryker att den efterföljande uppräknings av handlingar avseende mätnaden av det konstnärliga utrymmet som ingetts av sökanden inte var uttömmande, och att överklagandenämnden gjorde sin bedömning på grundval av ett bredare urval av handlingar. Tribunalen påpekar i detta avseende att överklagandenämnden inte är skyldig att lämna en uttömmande redogörelse för vart och ett av de resonemang som parterna fört. Motiveringen kan vara underförstådd, under förutsättning att motiveringen ger dem som berörs av beslutet möjlighet att få kännedom om skälen för överklagandenämndens beslut och den behöriga domstolen tillräckligt underlag för att utöva sin kontroll (se, analogt, dom av den 9 juli 2008, Reber/harmoniseringskontoret – Chokoladefabriken Lindt & Sprüngli (Mozart), T-304/06, EU:T:2008:268, punkt 55 och där angiven rättspraxis).

- 75 Tribunalen konstaterar därefter att den samlade bevisning avseende mättnad av det konstnärliga utrymmet som ingetts av sökanden inte ansågs vara tillräcklig för att styrka att det konstnärliga utrymmet var mättat i den berörda branschen, så som följer av punkt 41 i det angripna beslutet.
- 76 Vad beträffar handlingarna i bilaga till sökandens yttrande av den 3 september 2008, det vill säga fotografierna på radiatorerna E.CO. TERM från Cordivari och Runtal, konstaterar tribunalen att de inte är av den arten att de ändrar konstaterandet att bevisningen var otillräcklig i de angripna besluten. Det rör sig endast om tre sidor med några fotografier på radiatorer. Det finns endast ett foto som visar Cordivaris sex radiatorer tillsammans (och som för övrigt är otydligt) och det är från 1997, alltså nio år före den tidpunkt då mättnaden av det konstnärliga utrymmet skulle bedömas. Fyra av radiatorerna på fotot har inte samma helhetsegenskaper som de aktuella formgivningarna. Samma gäller de sex fotografierna av Runtals radiatorer, av vilka två i högsta grad skiljer sig från de aktuella. Det framgår inte heller när dessa foton är tagna. Om hänvisningen till prislistan ska tolkas som ett datum är de i vart fall från år 2000. Tribunalen konstaterar att sökanden i yttrandet av den 6 augusti 2009 inte anförde något argument som gör det möjligt att fastställa att den eventuella bevisningen i yttrandet är av den arten att den styrker att det konstnärliga utrymmet var mättat. I och med detta konstaterar tribunalen att sökanden inte har visat vilken bevisning avseende mättnad av det konstnärliga utrymmet som inte prövats och som skulle ha varit tillräckligt relevant och avgörande för att ändra överklagandenämndens ståndpunkt.
- 77 Följaktligen underkänner tribunalen även den andra delgrunden och därmed hela den andra grunden.

Den tredje och den fjärde grunden, som anförts i andra hand och avser ett åsidosättande av artikel 6 och artikel 63.1 i förordning nr 6/2002, principerna om skydd för berättigade förväntningar, god förvaltningssed och likabehandling samt ett åsidosättande av artikel 6 och artikel 62 första meningen i förordning nr 6/2002 avseende EUIPO:s skyldighet att motivera sina beslut

- 78 Genom den tredje och den fjärde grunden, som anförts i andra och tredje hand, har sökanden kritiserat överklagandenämnden för att den frångått sitt tidigare beslut av den 17 april 2008 (ärende R 976/2007-3), vilket lagts fram av sökanden som bevisning. I det beslutet ansåg överklagandenämnden att det var "välkänt" att radiatormarknaden var mättad. Genom den fjärde grunden, som anförts i tredje hand, har sökanden kritiserat den allt för summariska motiveringen av skälen till denna omsvängning i punkt 51 i de angripna besluten.
- 79 EUIPO och intervenienten har bestritt detta resonemang.
- 80 I punkterna 48 och 49 i de angripna besluten fann överklagandenämnden att den dokumentation som lagts fram av sökanden, trots annulleringsenhetens slutsatser i ett beslut av den 12 april 2007 och överklagandenämndens slutsatser i beslut av den 17 april 2008 (ärenden R 976/2007-3), inte kunde anses tillräcklig för att styrka att referensbranschen i nuläget var så mättad att en kunnig användare skulle fästa större uppmärksamhet vid skillnaderna mellan de jämförda formgivningarna. Överklagandenämnden ansåg att EUIPO:s tidigare beslut om mättnaden i referensbranschen inte utgjorde en tillräcklig indikation om de inte styrktes genom dokumentation som otvetydigt visade det aktuella läget, eftersom de aktuella omständigheterna inte kunde utgöra föremål för någon presumtion i den mån mättnaden av det konstnärliga utrymmet inte endast kunde grundas på en välkänd omständighet. I punkt 50 i de angripna besluten underströk överklagandenämnden att med hänsyn till vikten av begreppet mättnad av det konstnärliga utrymmet, i synnerhet i det sammanhang som berörs av de nu aktuella målen, var det absolut nödvändigt att rättighetsinnehavaren lade fram en tillräckligt klar, exakt och koherent samlad bevisning, inte ett fåtal bilder ur kataloger eller, som i det nu aktuella fallet, endast en hänvisning till beslut som tidigare fattats av EUIPO eller överklagandenämnderna. I punkt 51 i de angripna besluten erinrade överklagandenämnden om att legitimiteten i EUIPO:s beslut skulle bedömas enbart på grundval av förordning nr 6/2002, så som den tolkats av unionsdomstolen,

inte på grundval av EUIPO:s tidigare beslutspraxis. Överklagandenämnden erinrade därutöver om att EUIPO mot bakgrund av principerna om likabehandling och god förvaltningssed visserligen var skyldigt att ta hänsyn till beslut som fattats om liknande ansökningar och noggrant undersöka om det var lämpligt att fatta ett liknande beslut, men att dessa principer ändå måste tillämpas i enlighet med legalitetsprincipen. Rättighetsinnehavaren till en formgivning kan således inte till sin fördel åberopa varje rättsstridig handling som begåtts till förmån för andra för att erhålla ett likadant beslut, eftersom en noggrann prövning måste företas i varje konkret fall.

- 81 Tribunalen anser att den fjärde grunden bör prövas först, vilken avser ett åsidosättande av motiveringsskyldigheten.

– Åsidosättande av motiveringsskyldigheten

- 82 Tribunalen erinrar om att EUIPO:s beslut enligt artikel 62 första meningen i förordning nr 6/2002 ska innehålla beslutets grunder. Denna motiveringsskyldighet har samma räckvidd som den som följer av artikel 296 FEUF, enligt vilken det klart och tydligt ska framgå hur den som har antagit en rättsakt har resonerat. Denna skyldighet har ett dubbelt syfte, dels att ge den som berörs av beslutet kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden så att vederbörande kan tillvarata sina rättigheter, dels att göra det möjligt för unionsdomstolen att pröva beslutets lagenlighet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 juli 2012, Gucci/harmoniseringskontoret – Chang Qing Qing (GUDDY), T-389/11, ej publicerad, EU:T:2012:378, punkt 16 och där angiven rättspraxis).
- 83 I domen av den 13 november 2012 (T-83/11 och T-84/11, EU:T:2012:592) konstaterade tribunalen att överklagandenämnden inte hade angett någon motivering med avseende på sökandens argument om mättnaden av det konstnärliga utrymmet, inte ens för att avfärda argumenten som ej styrkta (domen av den 13 november 2012, T-83/11 och T-84/11, EU:T:2012:592, punkterna 79, 87, 97–99).
- 84 Till följd av den domen gjorde sökanden gällande vid överklagandenämnden, bland annat i yttrandet av den 12 mars 2014, annulleringsenhetens tidigare beslut av den 12 april 2007 och tredje överklagandenämndens beslut av den 17 april 2008, i vilka konstaterades att radiatorbranschen var mättad respektive att det var välkänt att denna bransch var mättad.
- 85 Tribunalen konstaterar, mot bakgrund av punkterna 48–51 i de angripna besluten, vilka erinras om ovan i punkt 80, att de angripna besluten, i motsats till vad sökanden har anfört, är tillräckligt motiverade beträffande skälen till att överklagandenämnden beslutade att inte anse att det var välkänt att den berörda marknaden var mättad, i motsats till vad som följde av EUIPO:s tidigare beslut. I punkterna 48 och 49 i de angripna besluten förklarade nämligen överklagandenämnden att de tidigare beslut av EUIPO som hade åberopats endast skulle ha kunnat utgöra en tillräcklig indikation om de hade styrkts genom dokumentation som otvetydigt visade det ”aktuella” läget, eftersom de aktuella omständigheterna inte kunde fastställas genom ett antagande, i den mån mättnaden av det konstnärliga utrymmet inte endast kan grundas på en välkänd omständighet. Trots att hänvisningen till det aktuella läget visar att fel tidpunkt beaktades vid bedömningen, gör motiveringen det möjligt att klart och tydligt förstå att överklagandenämnden beslutade att tidigare beslutspraxis måste styrkas genom uppgifter som var relevanta för den tidpunkt då mättnaden av det konstnärliga utrymmet skulle bedömas. I punkterna 51 och 52 i de angripna besluten erinrade överklagandenämnden dessutom om fast rättspraxis enligt vilken EUIPO inte är bunden av sin beslutspraxis, och enligt vilken principerna om likabehandling och god förvaltningssed måste tillämpas i enlighet med legalitetsprincipen, och att varje konkret fall måste prövas noggrant. Det följer av denna motivering att överklagandenämnden ansåg sig vara tvungen att frångå sitt konstaterande i tidigare beslut, eftersom det inte var tillräckligt styrkt eller kunde vara rättsstridigt. Frågan om denna motivering är relevant hänför sig dock till den materiella prövningen av de angripna besluten.

- 86 Sökandens påstående, att det inte anges i de angripna besluten vilka omständigheter som skulle kunna göra det möjligt att säga att marknaden inte är mättad eller inte längre är mättad, är verkningslöst, i den mån överklagandenämnden i de angripna besluten har redogjort för andra grunder till att nämnden inte gjorde samma konstaterande som i EUIPO:s tidigare beslut.
- 87 Det följer av ovanstående att talan inte kan vinna bifall såvitt avser grunden avseende ett åsidosättande av motiveringsskyldigheten.

– Påståendet om ett åsidosättande av artikel 63.1 i förordning nr 6/2002 och av principerna om skydd för berättigade förväntningar, likabehandling och god förvaltningssed

- 88 Sökanden har kritiserat överklagandenämnden för att den i det nu aktuella fallet inte tillämpade samma konstaterande som i ett tidigare beslut av den 17 april 2008 (ärende R 976/2007-3), enligt vilket det är välkänt att radiatormarknaden är mättad. Sökanden har gjort gällande att överklagandenämndens avsteg från ett sådant tidigare fastställande av faktiska omständigheter utgör ett åsidosättande av artikel 63.1 i förordning nr 6/2002 och av principerna om skydd för berättigade förväntningar, likabehandling och god förvaltningssed. Sökanden har i synnerhet åberopat den rättspraxis som innebär att EUIPO, när den behandlar en registreringsansökan, beakta de beslut som redan fattats i fråga om liknande ansökningar och ägna särskild uppmärksamhet åt frågan huruvida det finns anledning att besluta på samma sätt. Sökanden anser att överklagandenämnden, mot bakgrund av dessa skyldigheter, inte kunde ändra standpunkt i en sådan fråga om sakförhållanden som frågan om marknaden är mättad, om det inte föreligger omständigheter som förklarar en sådan omsvängning, vilka omständigheter överklagandenämnden i vart fall inte har förklarat.
- 89 EUIPO och intervenienten har bestritt detta resonemang. EUIPO har i synnerhet gjort gällande att det var genom domen av den 12 mars 2014, Radiator (T-315/12, ej publicerad, EU:T:2014:115, punkt 87), som det infördes ett krav på att mättnad av det konstnärliga utrymmet ska styrkas med hjälp av bevisning och det slogs fast att mättnad i en referensbransch inte får fastställas genom presumtion eller genom att det betraktas som välkänt, som hade varit fallet i tidigare beslut.
- 90 Tribunalen påpekar först och främst att dom av den 12 mars 2014, Radiator (T-315/12, ej publicerad, EU:T:2014:115), tvärtemot vad EUIPO har anfört inte innebar något krav på att mättnad ska styrkas med hjälp av bevisning och inte innebar något förbud mot att i förekommande fall betrakta mättnaden som välkänd. Att tribunalen i punkt 87 i den domen berörde den omständigheten att en mättnad av det konstnärliga utrymmet när den uppstår kan vara av den arten att den gör en kunnig användare mer känslig för detaljskillnader mellan de aktuella formgivningarna, hindrade inte överklagandenämnden från att anse att det var välkänt att det konstnärliga utrymmet var mättat. Att en omständighet ”uppstår” betyder endast att omständigheten medges vara sann, riktig. Att något är välkänt är vanligtvis att ”det förutsätts att alla känner till eller som det går att få kännedom om med hjälp av allmänt tillgängliga källor” (dom av den 22 juni 2004, Ruiz-Picasso m.fl./harmoniseringskontoret – DaimlerChrysler (PICARO), T-185/02, EU:T:2004:189, punkt 29). En välkänd omständighet är således en omständighet som medges vara sann av alla, så till den grad att den inte behöver styrkas.
- 91 Tribunalen erinrar därutöver om att det i artikel 63.1 i förordning nr 6/2002 föreskrivs att ”[i] samband med [förfarandet ska EUIPO] på eget initiativ pröva sakförhållandena” men att ”[i] ärenden om ogiltigförklaring skall dock prövningen vara begränsad till vad parterna åberopat och yrkat”. Denna bestämmelse är ett uttryck för omsorgsplikten, som innebär att den behöriga institutionen är skyldig att omsorgsfullt och opartiskt pröva alla rättsliga och faktiska omständigheter som är relevanta i det aktuella fallet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 juli 2011, Zino Davidoff/harmoniseringskontoret – Kleinakis kai SIA (GOOD LIFE), T-108/08, EU:T:2011:391, punkt 19 och där angiven rättspraxis).

- 92 I det nu aktuella fallet har sökanden inte styrkt på vilket sätt nämnda bestämmelse åsidosattes genom att konstaterandet att mättnaden av referensbranschen var välkänd inte tillämpades, i och med att denna bestämmelse endast föreskriver vilka omständigheter som ska prövas av EUIPO och inte på förhand bestämmer resultatet av denna prövning. Den omständigheten att det slutliga ställningstagandet inte sammanfaller med sökandens ståndpunkt utgör inte något åsidosättande av artikel 63.1 i förordning nr 6/2002.
- 93 Vad gäller kritiken avseende ett åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar, likabehandling och god förvaltningssed följer det av fast rättspraxis att de beslut om registrering av ett kännetecken som EU-varumärke som överklagandenämnderna ska fatta med stöd av rådets förordning nr 207/2009 av den 26 februari 2009 om EU-varumärken (EUT L 78, 2009, s. 1) omfattas av en normbunden behörighet, och inte av en befogenhet att företa skönmässiga bedömningar. Frågan huruvida dessa beslut är lagenliga ska därför enbart bedömas på grundval av denna förordning, och inte mot bakgrund av överklagandenämndernas tidigare beslutspraxis (dom av den 26 april 2007, Alcon/harmoniseringskontoret, C-412/05 P, EU:C:2007:252, punkt 65, och dom av den 24 november 2005, Sadas/harmoniseringskontoret – LTJ Diffusion (ARTHUR ET FELICIE), T-346/04, EU:T:2005:420, punkt 71). Domstolen har slagit fast att EUIPO, med hänsyn till principerna om likabehandling och god förvaltningssed, när den behandlar en registreringsansökan ska beakta de beslut som redan fattats i fråga om liknande ansökningar och ägna särskild uppmärksamhet åt frågan huruvida det finns anledning att besluta på samma sätt. Domstolen har emellertid även angett att vid sidan om principerna om likabehandling och god förvaltningssed ska lagenlighet iakttas. Följaktligen kan en person som ansöker om registrering av ett tecken som varumärke inte för egen vinning åberopa en eventuell rättsstridighet som begåtts till förmån för någon annan för att utverka ett likadant beslut. Den som ansöker om registrering av ett kännetecken som varumärke kan följaktligen inte till sin egen förmån åberopa en eventuell rättsstridig åtgärd som gynnat någon annan för att uppnå ett likadant beslut. För övrigt ska, av rättsäkerhetsskäl och på grund av god förvaltningssed bedömningen av alla ansökningar om registrering vara strikt och fullständig för att undvika att varumärken registreras felaktigt. Denna bedömning måste göras i varje enskilt fall. En registrering av ett kännetecken som varumärke ska nämligen prövas utifrån specifika villkor som är tillämpliga inom ramen för de faktiska omständigheterna i det aktuella fallet och som visar om det föreligger något registreringshinder för kännetecknet i fråga (dom av den 10 mars 2011, Agencja Wydawnicza Technopol/harmoniseringskontoret, C-51/10 P, EU:C:2011:139, punkterna 74–77). Denna rättspraxis, som erinras om i punkt 51 i de angripna besluten, är tillämplig analogt på en prövning av en ansökan om ogiltighetsförklaring av en formgivning.
- 94 När det närmare bestämt gäller kritiken mot överklagandenämnden för att den i punkt 35 i de angripna besluten plötsligt skärpte beviskraven avseende mättnad på marknaden i förhållande till vad den tidigare krävt, då det inte längre var möjligt för sökanden att lägga fram någon sådan bevisning, påpekar tribunalen endast att sökanden i motsats till vad sökanden själv har uppgett hade goda möjligheter att lägga fram bevis och föra fram synpunkter på mättnaden av det konstnärliga utrymmet till följd av domen av den 13 november 2012 (T-83/11 och T-84/11, EU:T:2012:592), eftersom föredraganden anmodade parterna att göra detta till följd av tribunalens dom, vilket sökanden för övrigt gjorde den 12 mars 2014. Överklagandenämnden åsidosatte således i vart fall inte principen om skydd för berättigade förväntningar.
- 95 Tribunalen underkänner således den tredje och den fjärde grunden och ogillar följaktligen talan i dess helhet.

Rättegångskostnader

- 96 Enligt artikel 134.1 i tribunalens rättegångsregler ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

- 97 EUIPO och intervenienten har yrkat att sökanden ska förpliktas att utöver att bära sina egna rättegångskostnader även ersätta EUIPO:s och intervenientens rättegångskostnader. Eftersom sökanden har tappat målet ska yrkandet bifallas.
- 98 Intervenienten har dessutom yrkat att sökanden ska förpliktas att ersätta intervenientens kostnader vid det administrativa förfarandet vid EUIPO. Enligt artikel 190.2 i rättegångsreglerna ska nödvändiga kostnader som parterna haft för förfarandet vid överklagandenämnden betraktas som ersättningsgilla kostnader. Detta gäller emellertid inte de kostnader som har uppkommit för förfarandet vid annulleringsenheten. Intervenientens yrkande att sökanden, som har tappat målet, ska förpliktas att ersätta kostnaderna för det administrativa förfarandet vid EUIPO, kan således bifallas endast avseende intervenientens nödvändiga kostnader för förfarandet vid överklagandenämnden (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 januari 2006, Devinlec/harmoniseringskontoret TIME ART (QUANTUM), T-147/03, EU:T:2006:10, punkt 115). Denna förpliktelse gäller endast förfarandena R 1272/2013-3 och R 1273/2013-3 vid överklagandenämnden.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (andra avdelningen)

följande:

- 1) **Respektive överklagande ogillas.**
- 2) **Antrax It Srl ska, förutom sina egna rättegångskostnader, ersätta de rättegångskostnader som åsamkats Europeiska unionens immaterialrättmyndighet (EUIPO) och Vasco Group, inbegripet de kostnader som åsamkats Vasco Group i förfarandena inför överklagandenämnden i ärendena R 1272/2013-3 och R 1273/2013-3.**

Gervasoni

Madise

Csehi

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 16 februari 2017.

Underskrifter